

LIBRIS

We know
books

POVEȘTI DE AUR

Micul prinț

Adaptare după ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

de CRISTINA DONOVICI

Ilustrații de KATYA LONGHI

LITERA

mică

București

Știți ce uită cel mai des oamenii mari? Că au fost și ei odată copii. Toți, dar absolut toți adulții, înainte să fie mari, înțelepți și serioși, au fost mici, curioși și veseli. Nu știm cum se face, însă, cu trecerea timpului, majoritatea adulților nu își mai amintesc asta. De aceea, această poveste a fost scrisă pentru toți copiii din lume și pentru adulții care au uitat că au fost copii.

Țin minte că eram destul de mic când am auzit prima dată de șarpele boa care își înghite prada, așa întregă cum e, fără să o mestece și o ține în burtă șase luni ca să o digere, timp în care șarpele nici nu mișcă. Stă doar și doarme.

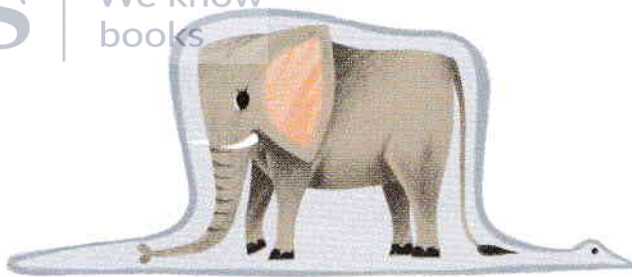
M-a impresionat atât de mult această poveste, încât mi-am imaginat o întâmplare dintr-o junglă îndepărtată, unde un șarpe boa înghite un elefant. Am luat un creion colorat și am făcut primul meu desen. Iată-l:

Mi-a plăcut mult cum a ieșit desenul meu, așa că l-am arătat mândru adulților. Și ce credeți că au spus ei?

– Ah! Ce drăguț! Ai făcut o pălărie!

M-am bosumflat că nu au înțeles desenul meu, așa că am făcut altul, în care am desenat elefantul în interiorul șarpelui boa. Acum totul putea fi clar și pentru oamenii mari, care mereu au nevoie de explicații! Așa arăta al doilea desen:

Ce credeți că mi-au spus de data asta?

– În loc să desenezi, ai putea să faci niște matematică sau să înveți la geografie!

Adulții nu văd niciodată lucrurile evidente: aveau în față un desen perfect, puteam fi un pictor talentat, cu siguranță! Dar, pentru că ei nu au înțeles asta atunci, m-au îndrumat să studiez orice altceva, mai puțin desenul. Știți și voi cât e de obositor pentru un copil să dea mereu explicații oamenilor mari. Așa că i-am ascultat și mi-am ales altă meserie: am învățat să pilotez avioane. Adevărul este că îmi place foarte mult. Din cer, totul se vede altfel. Mai simplu și mult mai clar.

Am străbătut lumea în lung și în lat cu avionul, am văzut multe țări, munți, păduri și oceane și am întâlnit foarte mulți oameni mari, săraci, bogați, deștepți ori fără carte. Unora dintre ei le arătam primul meu desen, cel cu șarpele boa, pe care l-am păstrat mereu în buzunar. Dar toți ziceau la fel:

– Ce pălărie drăguță!

Când auzeam asta, nici nu mai încercam să le vorbesc de șarpele boa, de elefantul înghițit sau să le explic desenul meu. Vorbeam pe limba lor de oameni mari, despre politică ori alte lucruri serioase. Și ei erau foarte mulțumiți așa. Dar eu mă simțeam singur și, desigur, neînțeles.